

Unna kantoi valtavaa kääröä kainalossaan ylös kellarin portaita. Hän tiputti käärön keskelle olohuonetta ja rullasi sen auki.

– Unna, ei me tarvita toista räsymattoa olohuoneeseen, sanoi Annu keittiöstä, kun hän näki Unnan asettelevan toista räsymattoa aivan saman näköisen räsymaton viereen olohuoneen lattialle.

– Mutta tämä ei ole mikä tahansa räsymatto, sanoi Unna ja suoristi maton hapsuja.

Annu käveli Unnan viereen ja katsoi mattoa tarkkaan – Se näyttää aivan samalta kuin tuo toinenkin, se on aivan yhtä värikäs, totesi Annu uudestaan väsyneen kuuloisena.

– Mutta tämä on talvimatto, sanoi Unna tiukasti, – siinä on kaikki talven värit.

– Talven värit? Huudahti Annu, –siinä on kaikki värit, jotka osaan nimetä. Mikä niistä tekee talven värit?

– No, siinä on valkoista, tietenkin, sehän on selvä. Punaista ja vihreää, jota ilman ei talvea olisi lainkaan. Siinä on keltaista kuin talven valoissa ja ruskeaa kuin pipareissa. Siinä on talviyön sinisiä raitoja sekä tummanpunaista kuten omenissa. Tuo vaaleanvihreä on kuin joulukukissa. Ja siinä on myös samaa violettia kuin sinun lapasissa ja sitä tummanvihreää, jota on minun pipossa, selitti Unna.

– No niinpä onkin! Hassua kun minun silmiini se näytti vain aivan tavalliselta värikkäältä räsymatolta, sanoi Annu huvittuneena siskonsa seikkaperäiselle selvitykselle.